

Madla bloumá novým bytem. Je to tu zase
o něco větší a modernější než v tom minulém.
Kdy už se přestanou stěhovat?

Madla zaklepe. Opatrně, není to skoro slyšet. A taky se nic neděje. Madla už chce odejít, ale zaslechne za dveřmi šouravé kroky. Dveře se pootevřou, Madla se nadechne a vypadne z ní:

DOBŘÝ DEN,

PANÍ... KYTKO

Za dveřmi totiž stojí obří kytka! Teda aspoň to tak vypadá. Ruce i nohy jako větvičky, hubené a křivé. Místo vlasů chmýří z pampelišky.

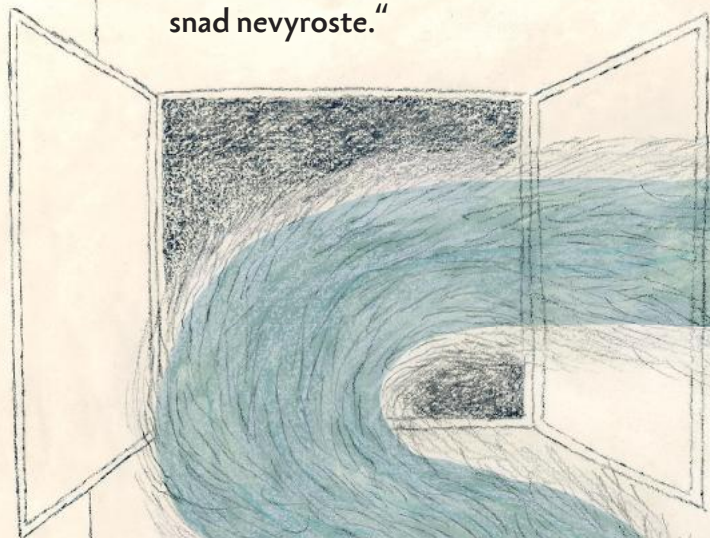
Kytka škvírou mezi dveřmi vykukne ven a se smíchem zaskřehotá: „Tos mě ale pobavila! Jmenuju se Květa, to je skoro jako kytka. Tak mi klidně říkej Kytko.“

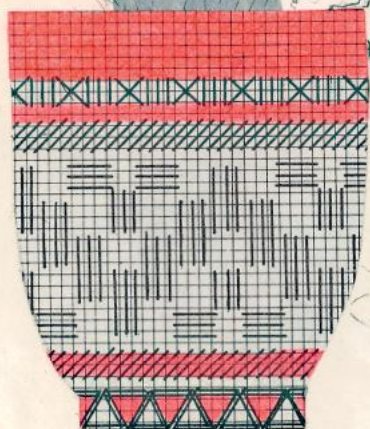
Madla úžasem zapomene na pláč. V takovém bytě ještě nikdy nebyla. Je tu docela šero a zvláště to tady voní. Trochu po jablkách, trochu po pudru a taky po vlhké zemi.

Všude jsou kytky. Na policích, v knihovně, na skříni, na zvláštních stojácích a na okně. Stojí, visí, plazí se.

„Takový kaktus může měřit
až dvanáct metrů, ale tolik mi
snad nevyroste.“

Kytka se na chvíli
odmlčí, asi si
představuje, jak
Vendelín roste
a roste.

„Kaktusy se dožívají
až dvou set let.“

„To je víc, než
kolika let se
dožije želva
nebo třeba
papoušek.“

„A některé kaktusy kvetou
jen v noci a na jejich květy létají můry,
a dokonce i netopýři. To musí být
krása, vid’?“

„Nakonec zjistili, že si maličkou pileu koupil pan Espergen na čínském tržišti a přivezl si ji domů, do Švédska.“

„Postupně ji množil a rozdával příbuzným, kamarádům a známým jako dárky. A oni dělali to samé, takže teď má pileu doma skoro každý. Emma je na to patřičně hrdá, málokterá rostlina má takovýhle příběh.“